

בנין הקהילה

עלון קיבוץ עין המפרץ 92 שנה להיווסד הקיבוץ

ישראל חוגגת 76

עלון מס 18

תשפ"ד, ד' אייר

תשפ"ד, 12 מאי

2024

יום העצמאות
תשפ"ד 2024

יום העלייה על הקרקע 25/08/1938

ייסוד הקיבוץ בבת גלים 26/01/1930

להצבעה הסובייטית ב-29 בנובמבר 1947 בעד החלוקה של ארץ ישראל קדם נאומו של נציג בריה"מ באו"ם אנדריי גרומיקו ב-20 לאפריל, שבו הביע לראשונה את תמיכת מוסקבה בצורך להקים מדינה יהודית. נאום זה היווה הפתעה דרמטית ליהודים ולערבים כאחד, מאחר שידוע היה שמוסקבה התנגדה לרעיון הציוני. תפנית זו באה בעקבות הצלחתה של הדיפלומטיה הציונית. בפגישה שהתקיימה בין השגריר הסובייטי בלונדון, **איוון מאייסקי**, לבין **חיים וייצמן**, העלה וייצמן את הקשיים שיביאו למשבר כלכלי בארץ ישראל עקב המלחמה עם הנאצים, בה מגדלי ההדרים לא יוכלו לשווק את תוצרתם לאירופה, והציע לשווק אותם לברה"מ תמורת ייצוא פרוות רוסיות לא"י (מבלי לפרט מי בדיוק זקוק לפרוות בארץ). מכאן התגלגלה השיחה עד להחלטה של מוסקבה לתמוך בתוכנית החלוקה.

היום אנו חוגגים 76 שנים למדינת ישראל, שמאבדת ממיטב בניה על קיומה של מדינה יהודית. המשפט **"והארץ תשקוט"** עדיין לא ממומש, ואנחנו מעלים זכרם של חיילנו בכאב רב, ובצמוד לחגיגות יום העצמאות. חג שמח? מי יתן !!

ובעלון – **נזכור את כולם**, נר זיכרון לחברינו ובנינו שנפלו במערכות ישראל; מה היה חלקו של קיבוץ עין המפרץ במלחמת השחרור? מן הארכיון – שיחה עם המא"ז של אותם ימים, **ישראל עמית**; ובהמשך חוזרים למציאות בה אנו חיים, ומזכירים את לכתו של חברינו היקר, **עוזי בן-אשר ז"ל**, לעולמו; הפנימייה הצבאית לפיקוד חינכה מאות מפקדים לצה"ל. **דפי** בראיון עם שניים מהם, האחד כבר מעבר לחובת גיוס, והשני תלמיד חדש שהחל השנה את לימודיו.

הברכה הקהילתית שלנו מקבלת תשומת לב מירבית מ**מיכל ואורלי רוזנפלד** לקראת פתיחתה באחד ביוני. כדאי לכולם לאוורר את בגדי הים; הטקס בערב יום השואה והגבורה בוצע באורח מכובד ע"י בוגרי שכבת י"ב בניהולה של **אסתי להט-ראש**. הצהרות החניכים למשימות שהם מקבלים עליהם מחממות את הלב, כן ירבו; ולמי שרוצה – קצת הומור בפיליטון שנכתב ע"י חברנו **איציק כ"ץ ז"ל** בעלון של שנת 2003. ולסיום – נאחל לעצמנו שהממשלה הזו תיקח אחריות ותחזיר את החטופים **כבר היום**. קשה לומר יום עצמאות שמח, אז אסיים בחג מוצלח ומהנה.

מה קורה - (לפי סדר העמודים)

דף תרבות	3
דפי זיכרון לחיילנו	4-5
שיחה עם מא"ז הקיבוץ במלחמת השחרור	6-7
המרחב הבוגר זוכר	8
עדכון מצוות איתור מנהל קהילה ורשימה של חבר אכפתי	9
הספדים לעוזי בן אשר ז"ל	10-13
לזכרו של יצחק אלברג ז"ל	12-13
שניים מעין המפרץ בפנימייה הצבאית לפיקוד	14-15
מהברכה הקהילתית	16-17
פיליטון ליום העצמאות	18-19
דבר השכבה	20
בשבילי הגיל הרך	21
מגש הכסף	22

עורך: מוכה מלר, חברת מערכת: דפי עציוני. פנימי, אין להעתיק או לפרסם אלא
אישור מוסדות הקיבוץ. כתובתנו בדואר האלקטרוני: alon@ein.co.il

דפתרבות

ראשון 12/05 ב-19:55 ברחבת המועדון לחבר - **טקס יום הזיכרון**

שני 13/05 ב-11:00 - **טקסי זיכרון**

ב-10:15 ניפגש על "שביל הבנים" לפני הטקס בבית העלמין ליד סלעי ההצנחה ללין ועידן.
ב-11:00 ניפגש בפתח בית העלמין.

שני 13/05 **ערב יום העצמאות** בדשא של חדר האוכל. ב-19:30 קפה ועוגה,
ב-20:30 תחילת הטקס

הפנינג יום העצמאות

ביום שלישי 14.5 10:00-14:00

השנה נארח את תושבי חניטה שמפונים מביתם.

במקום תהייה אבטחה. במידה והזמנתם אורחים, אנא מלאו את פרטיהם בלינק שנשלח
במקומי ובפייסבוק.

ראשון 19/5 ב-20:00 במועדון - **ימים מחוץ לדמן - אמן פוגש עדות**. פרויקט המחבר
בין אומנים ישראלים צעירים בני הדור ה-3 לעדויות השורדים, ומלווה את תהליך יצירת
האומנות בהשראת העדות. זו הזדמנות להיחשף לשיח שאינו היסטורי אלא רגשי, ולאפשר
למשתתפים לגעת ישירות בטקסט החשוף, הכואב, הנוגע. המפגש יכלול הקרנת סרטונים
המתעדים את התהליך והרצאה.
נפגשים ב-20:00 לקפה, ההרצאה תתחיל ב-20:15

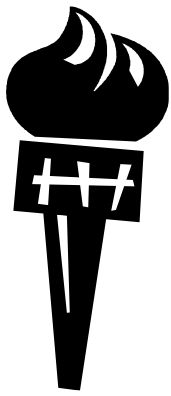
בימים האחרונים שואלים אותנו מה יהיה בטקס יום העצמאות.
עוברת על כולנו תקופה לא פשוטה ומאתגרת ויחד עם זאת, החלטנו
לקיים את הטקס ולאפשר לילדינו (וגם לנו) להרגיש את יום
העצמאות.

אנחנו, צוות יום העצמאות מנסים בעדינות ורגישות לבנות טקס
שיכיל את כל מה שקורה סביבנו ובתוכנו. שייתן מקום למה
שמתרחש עכשיו. שיאפשר גם לחיך וגם להזיל דמעה, ובעיקר ייתן
מקום לאנשים שנמצאים פה, לקהילה, ויאפשר זמן שבו נוכל להיות
ביחד.

מקווים לפגוש אתכם בדשא הגדול בערב יום העצמאות,
צוות יום העצמאות - כרמל טבצ'ניק, נועה גבע, עמר עמיר, צפריה, דנה ודנה

- ונזכור את כולם... -

76 שנים להקמת המדינה.

כמדי שנה אנו זוכרים את בנינו - וחברינו שנפלו במערכות ישראל.

76

שנה לנפילתו של **ארטק** - (מההשלמה הפולנית של עין-המפרץ, היה נשוי לנורית אורפז ז"ל, אביהם של עמרם ותרצה), שקרבן חייו הצעירים צרור בצרור התקומה.

60

שנים להירצחה של **רעיה** - (בתם של ציפורה ואליעזר גולן ז"ל, אחות לאמירה מלר). הפרח העדין, שזה עתה נפתחו חייה וכבר נשדדו, מושלכים אל מעגל הדמים והרוע, שאין רואים את סופו עד עצם היום הזה.

57

שנים לנפילתו של **ברונו** - (בנם של חנה וד"ר דוד מירס ז"ל, אח לדן. היה נשוי ללאה, אב לעידית ז"ל, גילה ועדנה) בגרותו הבשלה, ההומור הנפלא ושמחת החיים, מוטלים על מזבח מלחמות ישראל.

57

שנים לנפילתו של **משה ויזל** - (נער יתום ניצול שואה, שאומץ כבן למשפחת ילון: אשצייה ז"ל, דורון, ענת ומיה. היה נשוי למימי). השובב החביב עטור התלתלים וכחול העיניים, אשר נגדע לפתע בעודו מלא שמחת חיים ואופטימיות.

56

שנים לנפילתו של **יהושע כהן** (בנם של הנקה ואברהם כהן ז"ל, אח לנועם ויואב). הנער המחויך, טוב-הלב והמראה, שחושיו כמו משושים פנו לגילוי צפונותיה של הארץ האהובה עליו, זו שלא יכלה להבטיח לו מימוש ערגותיו ופריחתו.

51

שנים לנפילתו של **לוי בר-זיו** - (בנם של נואל ותרצה בר-זיו ז"ל, אח לרמי ולעודד. היה נשוי לגילה). הטיס הנועז והשובב, העלם שהיה במלוא מרץ הנעורים ותאוות החיים, והכל נמחק. כמו במכת אגרוף אחת, חדה ואכזרית.

51

שנים לנפילתו של **זבולון אמיצי** - (בנם של הנקה ובן ציון אמיצי ז"ל, אח לרותי ז"ל ולדינה. היה נשוי ליהודית ואב ליובל). זבולי היפה, הנישא כמו על כנפי נשרים על מטוסו האהוב. המטוס שהיה ממש חלק ממנו, שהיה מאוהב בו, כפי שאהב את משפחתו - והנה הוא בגד בו.

47

שנים לנפילתו של **בועז רץ** - (בנם של שלומית ומנס רץ ז"ל, אח לרחל ומימי. היה נשוי לעירית, אבא לרוחן וניל). בועז היה אהוב, מסור וגאה במשפחתו. היה בתנופת מעשים ותכניות, הכל בהומור ורגישות לאחר. בתוך העשיה, החברתיות והאהבה, קופדו חייו בעיוורונו של פגז חסר-תכלית.

7

חודשים לנפילתו של **עידן רז** - בנם של ארנון ואתי רז, אח לשקד, זיו ויובל. גבר של קצוות שהכיל בתוכו את הקשיחות של לוחם גולני והלב של הפועל תל אביב, נער שתוטניק שמותח גבולות אל מול נער רציני ולוחם צדק. "**לעולם לא תצעד לבד**".

7

חודשים להירצחה של **לין דפני** (בתם של יוגב ואילאל, אחות בכורה ליהלי ועדן). האור שלה ויופייה הפנימי והחיצוני נגעו בלבבות רבים. אהבה לטייל ולחגוג. חייה הקצרים נגדעו באכזריות במסיבת הנובה, עם פרוץ מלחמת חרבות ברזל.

76 למדינה.

ואתם שהייתם בעיצומה של תנופה חובקת יוזמות, תכניות וכמיהות שבלב – נעצרתם דום. הכל תם. תם ונמשך. תם ומתלווה אלינו באשר איננו מסוגלים ולא רוצים להיפרד. ומה נותר? האהבה, הכאב, ורוחכם השורה כאן עמנו.

אָז תִּשְׁאַל הָאִמָּה,
שְׁטוּפֶת דְּמַע-וֶקְסָם,
וְאָמְרָה: מִי אַתָּם?
וְהַשָּׂנִים, שׁוֹקֵטִים
נִעְנֵו לָהּ:
אֲנַחְנוּ מִגֵּשׁ הַכֶּסֶף,
שְׁעָלֵיו לָךְ נִתְּנָה
מְדִינַת-הַיְּהוּדִים".

כָּךְ יֹאמְרוּ וְנִפְּלוּ
לְרִגְלָהּ עוֹטְפֵי-צֵל
וְהַשָּׂאָר יִסָּפֵר
בְּתוֹלְדוֹת יִשְׂרָאֵל.

נתן אלתרמן

מן הארכיון - שיחה עם ישראל עמית

קטעי זיכרונות מהשנים 1946-1949, בהן ישראל (שרוליק) היה מא"ז היישוב.
השיחה נערכה בשנת 1997.

אנחנו היינו בנקודה בצפונית הקרובה ביותר לעכו העוינת. היינו העמדה הקדמית של הקריות. השתייכנו לחבל שהמפקדה שלו בקרית חיים. כל הזמן ידענו שעכו היתה יישוב עוין שחיו בו, ככל הזכור לי, כעשרת אלפים ערבים, כולל כוחות מאורגנים. היה עלינו איפוא לבצר את הנקודה מכל הצדדים, ולזה דאגנו. עשינו ביצורים בהיקפים רחבים, לא רק מול או כנגד עכו. ביצרנו מכל הכיוונים. לעזרתנו היה הנחל נעמן עם מימיו, וגם התעלה שלו שהפיקה מים רבים. גם בצד המזרחי היה הנחל – ואנו ניצלנו את זה ובנינו שורה של עמדות בטון מעל פני הקרקע, מקורות. מדוע מקורות? כי במלחמת השחרור היתה התקפה על יחיעם, ואז בפעם הראשונה פעלו כנראה הסורים במרגמות ופגעו בעמדות. לכן נבנו העמדות עם תקרת בטון. וכמובן שדאגנו לנשק, וכמה שיותר. נוסף לנשק לגלי שקיבלו הנוטרים מביננו מממשלת המנדט קיבלנו קצת נשק גם מההגנה (בתשלום), ובנוסף עשינו מאמץ להשיג נשק בלי שזה ייודע לאנגלים ולמוסדות שלנו. זאת משום שבמקרה של פעולה כללית כלשהי באו אלינו לגייס נשק, ולא בהכרח החזירו. אז הבאנו בחשבון שאנו צריכים להבטיח שיהיה נשק לצרכים הייחודיים של היישוב, ודאגנו שלכל אדם ביישוב יהיה נשק אישי מכל הסוגים – מקלעים, רובים ואקדחים. איך החזקנו מעמד? היה עלינו לשמור על ביטחון הנקודה, כשלמולנו, על גבעת נפוליאון, היתה עמדה עוינת, במרחק 2 ק"מ מבתניו הקיצוניים. לא אחת ירו משם עלינו, והכדורים פגעו בבתים הקיצוניים. אנו לא נתנו סימנים של בהלה ולא תגובה, ובעצם החברים לא ידעו על כך. רק אנחנו בבדיקה גילינו סימנים, אפילו על בתי הילדים. יום אחד עבדו פועלים בניקוי נחל הנעמן ותקפו אותם ביריות. בתקיפה זו נפצעו גם שני שומרים אנגלים, והביאו אותם לטיפול ראשון במרפאה שלנו. אז המוכתר שלנו התקשר עם הצבא, והם הגיעו עם הטנקים ושאלו מה קרה. רצינו לנצל את המקרה כדי שהאנגלים ישתקו את העמדה על גבעת נפוליאון. אמרנו: ירו כאן על האנשים שלכם, ועליכם לפעול נגדם. אבל האנגלים ירו פגז אחד לאדמה והסתלקו. אנשינו עבדו בשדות ובמדגה, ואי אפשר היה להפקיר אותם להתקפות. אז בטרם יצאו אנשים לעבודה הוצאנו כיתה לבדוק את השטח בחורשה ובאזור, ולאחר מכן נשאר המשמר שלנו לשמור על האנשים במשך שעות העבודה. יום אחד עברה שיירה על הכביש. היו אלה דרוזים שתקפו את רמת יוחנן וברחו משם אחרי הקרב. הם ראו מהכביש את המשמר המזוין וכנראה חששו שמא יתקוף אותם. הם נכנסו לתעלות ופתחו באש על אנשינו. לקחנו את המשורייין שלנו עם כיתת לוחמים, יצאנו לשדה ונכנסנו לקרב איתם, והם הסתלקו. היה גם מקרה בו הערבים סגרו את הכביש מעכו לנהריה ולא נתנו לרכבים שלנו לעבור. אז קיבלנו הוראה לעשות להם את אותו הדבר ע"י סגירת כביש עכו צפת. יצאה יחידה שהיתה פותחת באש על רכבים ערבים, וכך הפסיקו להם את התנועה.

מה היה מקומנו בגזרה מבחינת המערך הכללי?

בכיבוש עכו המפקדה ישבה אצלנו ואנחנו נתנו כיתה שלמה ללחימה בעכו. במהלך הקרבות שם הביאו פצוע אחד אלינו למרפאה (לא אדם מהקיבוץ), וגם כמה הרוגים הוכנסו לנגריה (גם לא מהקיבוץ). **ארטק שפנאוף** שלנו השתתף בקרב רמת יוחנן, שם התחזה להרוג וכך הניחו לו והוא ניצל. לאחר מכן לקחו אותו לקורס מ"כ בחיפה, שם נפל בהגנה על חיפה. אחרי שכבשו את עכו והגליל המערבי היה עלינו לשמור על שטח זה, והיה עלינו לשלוח חוליות למשלטים, לכבול ומיער. היה עלינו בכל פעם להחליף את האנשים במשלט. זה לא היה כל כך קל ופשוט, אבל עמדנו בזה. איני יודע איך היה לי האומץ לדרוש את זה מהאנשים כאשר בעצם הפקדתי

אותם. כך אז נהגנו, וזו בעיה שהצטרכתי לשאת על מצפוני בכל העניין הזה. ישבו שם תקופה ארוכה בחילופין, כל המגזר היה באחריות שלנו, גם אחיהוד. אנשינו השתתפו בכל מיני פעולות – כיבוש תל חנוך, קדש נפתלי. האנשים קיבלו את הקריאה כמובן מאליהם ולא התנגדו. ויתרתי למסרבים פה ושם, וחזרתי לדרוש כעבור שבוע ואז לא התחמקו יותר.

היו בסביבתך אנשים עם ידע צבאי?

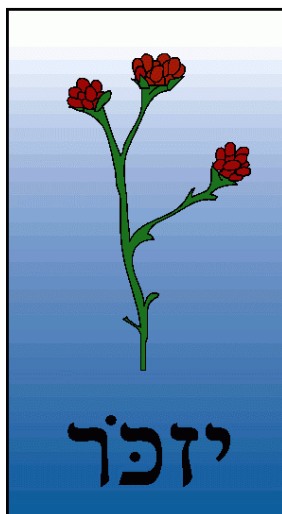
כמעט ולא. אני המפקד הייתי אזרח שהוטל עלי – נגד רצוני – להיות מא"ז אחראי על ביטחון היישוב. לא עברתי ממש קורסים, פרט לימי עיון של מא"זים. היתה לנו מפקדה מקומית של חברינו, ועבודתנו התבססה על אינטואיציה ואולי על היגיון. היה לנו נשק שקנינו – עלי לציין שגזברי התקופה היו נדיבים ולא הציגו קשיים בנושא. מההגנה קיבלנו מרגמה של 2 אינץ', ויכולנו להעיף פגז לגבעת נפוליאון לו היו תוקפניים. היו לנו 4 עמדות בנויות, וביניהן עמדות פתוחות בתוך האדמה שיכלו לשמור על הגדר.

היה לי חופש גמור לעשות ככל שנראה לי דרוש. הייתי מופקד על כל השטחים שלנו, ביישוב ובשדות סביבו. לכל חברינו המוצבים בעמדות ולכל בעלי התפקידים היה נשק, כל אחד ידע מה לעשות בעת התקפה, כולל המטפלות המופקדות על הילדים, העובדים במטבח וכו'.

סליקים

קצת לפני מלחמת השחרור היה משלוח גדול של נשק שנשלח מחו"ל להגנה. הנשק הגיע אלינו למסגריה, פורק שם, ומיד הגיעו הסליקרים של ההגנה והעבירו את הנשק למקומות מסתור. הרבה מהנשק נשלח ליגור, ולאחר מכן חלה "השבת השחורה" הזכורה היטב. לאחר המפלה ביגור עשינו עבודה מחתרתית מאומצת כדי להבטיח שאיש לא ידע על הסליקים שלנו. נשק לצורך השוטף היה בקרבת יד, את הנשק הבלתי לגלי היה צריך להסתיר. עבדנו בלילות, שלחנו את הנשים לישון, לנשים בבית לא גילינו דבר, ידעו שאנו עוסקים בביטחון ולו לא. עבדנו בלילות מספר פעמים בשבוע בשעות 00:00-04:00. כשנודע שהאנגלים עלולים לערוך חיפוש במשק ניתנה הוראה להטמין, וצריך היה להוציא את הנשק לשדה. התחלנו לחפור סליקים במקומות שונים בשדות, וזה לא היה פשוט לזכור היכן הסתרנו. מצאנו שיטה, ולפי אותה שיטה מצאנו את הסליקים והחזרנו את הנשק הביתה.

ה' 7 באוקטובר שינה הכל / ליאת מיר

ה-7 באוקטובר שינה הכל, שינה את העבר ההווה והעתיד. הרצח של הדודה שלי, **רעיה גולן ז"ל**, מקבל עכשיו משמעות אחרת שמעולם לא האמנו שאי פעם יקבל. רעיה היא היום אחת מחיילות ונשים רבות שעברו התעללות ורצח ברוטליים רק מהיותן ישראליות. אחת מקורבנות השנאה התהומית האכזרית שאין בה צלם אנוש. שנאה מכוערת ואלימה הרסנית וקטלנית, שלא מאפשרת לנו להתפשר או למצוא מכנה משותף שיאפשר לזרים לחלוק שטח אדמה. בשנת ה-75 ישראל עברה טראומה שאת סופה אנחנו עוד לא רואים, ואת תוצאותיה אנחנו עוד לא יודעים. הלוואי, מי יתן, לו יהי, שיחזרו לנו כל החטופים אתמול, ושמתיך השבר הנוראי של קורבנות וזוועות ה-7.10 יחול השינוי שכולנו כל כך מייחלים לו - איש באמונתו יחיה!

המרחב הבוגר זוכר / צפיר

רגע לפני כניסת אירועי יום הזיכרון, שיקבלו אצלנו השנה משמעות מיוחדת וכאובה, בחרנו להכיר ולהנציח את זכרם של **לין דפני ועידן רז** דרך המתכונים שהם אהבו. את הבוקר פתחנו בכריות (קורנפלקס) עם חלב שעידן מאוד אהב ולפני הפעילות שוחחנו על איך אפשר להכיר וללמוד על האדם דרך האוכל שהוא אהב. התחלקנו לקבוצות וכל קבוצה הכינה מתכון שלין או עידן אהבו:

בורקס בשר ופסטה בולונז של סבתא סימה, או לחילופין- טחינה ורודה, עוגיות אמסטרדם, בייגלה מקמח כוסמין ופנקייקים בריאים. הילדים היו מקסימים ועבדו ברצינות ובאחריות רבה, בתור בונס גם נהנינו מאוכל טעים ממש. ביום ראשון נצא לסיור בשביל הבנים ונניח באזור בית העלמין יצירה מיוחדת של ילדי המרחבים לזכרם של עידן ולין.

החיילים הצעירים שמתו/ חיים חפר

החיילים הצעירים שמתו לא ידברו ובכל זאת ישמע קולם והקול הוא חזק וקשה והוא פונה אלי ואליד - אל כלם והוא זועק את פצעי מכאוביו ואת ערפל החושים - ואת אפס הדם והוא זועק את הספרים שלא יקרא, את הסרטים שלא יראה ואת האהבה שלא ידע עוד לעולם

והוא זועק את אחיו ואת בניו ואת אשתו ואת אמו שלא ישוב להיות עמם ואת הריח ההוא ואת הצבע ההוא ואת הטעם ההוא שלא טעם והוא הקול העונה את התשובות לדברים כפשוטם והוא קול היודע יותר טוב מאתנו מה זאת מולדת וארץ ועם ומה זאת חרות ועצמאות וחפש ומשפטים רבים שלפתע התבהר מובנם כי הם הדברים אשר החילים נתנו לנו לעת סוף, בהמוג נשימתם.

החיילים הצעירים שמתו לא ידברו ובכל זאת ישמע קולם ואנחנו העומדים מול שמותיהם ואומרים שלום לעפרם מוכרחים להשבע כי יש אמת בצואתם וכי נחיה את החיים כאשר צוינו לחיות במותם למען המתים האלה, למען אלה החיים למען החלומות היפים שיגרשו את החלומות הרעים למען ימי המחר הבאים צלולים ומופלאים ונקיים למען השם הסופי, בשורה הסופית בבתי הקברות הארעיים.

עדכון מצוות איתור מנהל קהילה / גלית

חברים שלום,

צוות האיתור לבחירת מנהל קהילה, שאושר בקלפי בסוף פברואר, התחיל את דרכו בתחילת מרץ. הצוות מונה את: **מתן גפן, רחלי גזית, יסמין אסף, קארין בן אשר, מאיה דרור** (יועצת חיצונית) ו**גלית זייד**. הצוות נפגש מספר פעמים. בפגישותיו הראשונות נעשתה בחינה לעומק של הגדרת התפקיד, פגישות עם ממלאי תפקידים רלוונטיים, דיוק המשימות והצרכים העומדים כיום בפני מנהל הקהילה בעין המפרץ, ביצוע הכנה לצוות של אופי ושיטת הראיונות, ובניית סט שאלות ממוקדות למועמדים בהתאם לכל אלה.

כמו כן, מאחר ובמועד סגירת הקול הקורא נרשם אליו רק מועמד אחד, הצוות החליט להאריך את מועד התוקף ולהשקיע זמן בפנייה יזומה לאנשים שנראים מתאימים לתפקיד. הצוות פנה למספר אנשים. היו שסירבו מיד והיו שביקשו זמן להתלבטות. נכון להיום, הצוות נפגש עם 3 מועמדים לתפקיד ובקרוב יגיש את המלצותיו להנהלת הקהילה ולשיחת הקיבוץ. ובנימה אישית, אני שומעת קולות על כך שהצוות "מדשדש" במקום. חשוב לי להדגיש, שלמרות שהיו עיכובים טכניים שונים, נסיעות לחו"ל וחג פסח, הצוות מודע מאוד לרחשי הציבור ולרצון לסיים בהקדם את התהליך. יחד עם זאת, אין פה מקום לקיצורי דרך. על הצוות לעבוד נכון וביסודיות, על מנת להגיע לתוצאה הרצויה ביותר עבור עין המפרץ. לכן אבקש מהציבור להתאזר עוד מעט בסבלנות. תשובות/המלצות הצוות כאמור יגיעו בקרוב.

ארשיאותי של
חבר אכפת

יצירות אמנות ברחבי החצר הקיבוצית שלנו

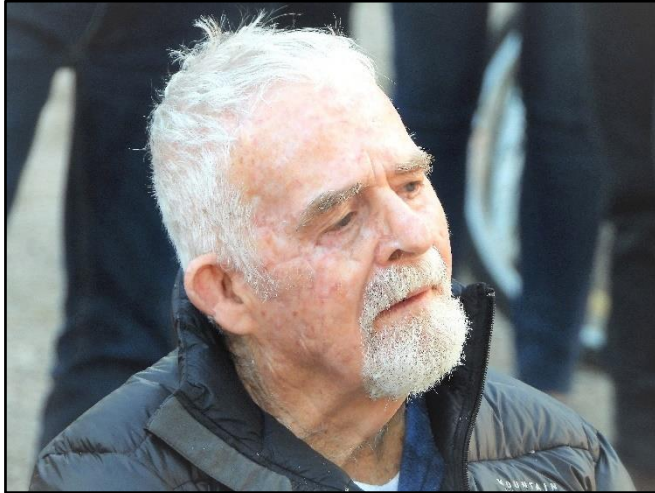
לצערי, אין אצלנו ראשות או ועדה שאחראית לשמירת יצירות אמנות שהוצבו בחצר הקיבוצית. בהעדר כתובת מתאימה, איש איש עושה כאשר ידרבנו ליבו. הפעם על הפרק - הזזת שער הקיבוץ כפתרון של הפרדת רשויות והקלה על התנועה למשאיות המפעל. אלא שבצד התועלת שבעניין, איש לא נתן דעתו האם וכיצד לטפל בשדרת המיצגים שיצר חברנו **עוזי דרזדנר ז"ל** לאורך כביש הכניסה. אמנם זה לא ברומו של העניין הציבורי? אבל... כדאי לבקש מאגף התשתיות, או מהרשות החדשה המתכללת מעליו, שתתן דעתה, ותמצא פתרון הולם לשדרת הפסלים/מיצגים הללו! בתודה על תשומת הלב.

חלום קטן שגדלו אגדיו אחרי הליכתו מאתנו לעולם שכולו טוב

הצגתי כבר בפניכם את בקשתי ממוסדות הקיבוץ שבית הקיטור, שסיים את תפקידו ההיסטורי והתרוקן מדודיו, ארובתו וצינורותיו, יהפוך אחרי שיפוץ מתאים לבית האומנות והאמנות, ויצג בתערוכה מתחלפת וקבועה את יצירתם של אומנינו ואמנינו, כראוי למעשה היצירה האדיר שנוצר אצלנו. כעת ארחיב זאת להמשך החלום, ואבקש להועיד את חלקה מהדשא שבין בית האמנות והמועדון לחבר לגן פסלים, שילך ויגדל ויכיל בתוכו את האומנות הפיסולית שנוצרה בקיבוץ. כצעד ראשון חשבתי והצעתי גם לבניו של **עוזי בן אשר ז"ל** שיתרמו מגן הפסלים הנפלא שהסתתר עד עכשיו ליד ביתם של עוזי וריניק ז"ל, לפרויקט רוחני/אונותי, העשוי להיות הלב הפועם של קיבוצנו! האם זה רק חלום? אני מפלל שיבוא יום ונזכה לראותו לתפארה!

אמצי

עוזי בן אשר ז"ל - סיפור חייו

עוזי נולד ב- 1/8/1944 בעין המפרץ להוריו אריה ואידה (אידקה) בן אשר. בן שני אחרי נדב, ילד סנדוויץ' בין האח הגדול לבין אחיותיו התאומות נחמה וציפי ואחיו הצעיר יוסי. משפחה בת חמישה ילדים לא היתה דבר שכיח בקיבוץ, ועד היום הם מהווים את אחת החמולות הגדולות בעין המפרץ, אם לא הגדולה ביותר. כל ילדותו ובגרותו עברו עליו כאן, בקיבוץ. הוא מעיד על עצמו שהיתה לו ילדות עשירה מאוד והיה חלק מחבורת ילדים פרחנית, שעשתה הרבה מעשי קונדס.

אריה, אביו, בא מהעיירה רוקיטנה, שהיתה באותם ימים ברוסיה הלבנה. את נעוריו עבר בפולין, למד בבי"ס 'תרבות', שירת בצבא הפולני ועלה ארצה למשמר העמק בשנת 1935. לעין המפרץ הגיע בשנת 1942. אידקה נולדה וגדלה בטיקוצ'ין שבפולין, ועלתה ארצה לעין המפרץ בשנת 1935. שניהם היו חניכי השומר הצעיר וחניכו את ילדיהם ברוח ערכי התנועה. עוזי מספר בזיכרונותיו שהיה ילד רזה וקטן, ילד בר אוהב טבע, ופחות אוהב לימודים. אהב לאסוף מאובנים, קינים עם ביצי ציפורים ודברים נוספים, ולשמחתו פלה תאני, המחנכת שלו, הבינה אותו ודאגה לתת לו מקום בכיתה וקופסאות מיוחדות לאוספים שלו. העובדה שהיה כמעט הכי צעיר בכיתה השפיעה מאוד על חייו, לדבריו, והוא מספר על חוויות רבות בגלל המצב הזה, שגרם לו לאורך שנים להתקשות להשיג את חבריו בתחומים שונים, בעיקר בלימודים. להרגשתו, המבוגרים לא ראו אותו מספיק ואת צרכיו כילד, והוא לא קיבל את העזרה לה היה זקוק. עם זאת, הילדות והנעורים זכורים לעוזי כתקופה טובה. עוזי היה נער עצמאי ואמיץ שלא חשש ללכת נגד הזרם בדעותיו ובמעשיו, והיה שלם עם עצמו ועם הדרך בה בחר. לדוגמה, החליט שאינו רוצה לקבל סמל בוגרים בגלל הביקורת שהיתה לו על התנהלות 'השומר הצעיר'. באותם ימים זה היה צעד מהפכני, שהעמיד בסימן שאלה את התקבלותו לחברות בקיבוץ, כי רק מי שקיבל סמל בוגרים התקבל למועמדות. בסופו של דבר ערכו לו מסדר מיוחד, העניקו לו סמל בוגרים – וקיבלו אותו לחברות. בצבא התגייס לחטיבת גולני, ולאחר קורס קצינים, שלא כרצונו, עבר לתפקידי הדרכה. במילואים היה תחילה בתפקיד קמב"ץ, ולאחר מכן עבר קורס מ"פ חי"ר, ובשנת 1989 עבר לתפקידים שונים בהג"א. הוא מספר, שאהב להיות תמיד מאחורי הקלעים ולא להתבלט, עד כדי כך שמפקד קורס מ"פים לא זיהה אותו בסיום הקורס. עם זאת, תמיד שמר על היכולת להגיד את דעתו באומץ גם אם לא היתה מקובלת, הקפיד להיות שלם עם עצמו בדרכי חייו. אחרי הצבא חזר לעבוד במדגה, הענף בו עבד בשנות לימודיו במוסד החינוכי. במהרה יצא לשנת שירות שלישית בקיבוץ חורשים, ממנה נהנה מאוד. בשנה זו היה פעיל חברתית ביחורשים וניהל את מטע האבוקדו שם.

בשנים שאחרי הצבא הלך לחמישה נופשי רווקים, ובאחרון שבהם פגש את ריניק. מאז היו ביחד באהבה רבה! הם התחתנו באלונים, ולאחר תקופה קצרה התחילו את חייהם בעין המפרץ. עוזי מספר בזיכרונותיו שלא עזר מספיק לריניק להיקלט בקיבוץ, והדבר הציק לו שנים. נולדו להם ארבעה ילדים: עלית, צח, רז ועפרי. לדבריו, בזכות המשפחתיות של ריניק ומסירותה הרבה לגידול הילדים

ולטיפוח המשפחה, כל ילדיו בנו את ביתם בעין המפרץ, והוא "קטף את הפירות", בלשונו, עד יומו האחרון.

המדגה היה ביתו השני של עוזי, ובמובנים מסוימים - אף ביתו הראשון. כל חייו הבוגרים שילב במסירות את נאמנותו למדגה ולמשפחה. במדגה היה בתחילה איש צוות רגיל, למד קורסים שונים בתחום הענף, וכשוותיקי הענף פרשו קיבל לידיו את ריכוז הענף עם גלעד ואחר כך עם הילל. כשדן מירס פרש מניהול חממת הדגים (מכון הרבייה) עוזי קיבל במקומו את ניהול החממה. הוא מעיד על עצמו שעבר את כל השלבים והתפקידים שישנם בגידול דגים ובכולם התמחה, רכש ידע רב, והפך לאחד המומחים החשובים ברמה ארצית ואף בינלאומית. היו שנים בהן הגיע הענף למקומות ראשונים בארץ בשיווק דגיגים ובתחומים נוספים במקצוע. בשנת 1986 הוזמן לנהל מכון לרביית דגים בג'מייקה, ונסע לשם עם כל המשפחה לשנתיים וחצי. זו היתה תקופה יפה מאוד לו עצמו ולכל המשפחה. עוזי למד בה הרבה מבחינה מקצועית, והמשפחה טיילה הרבה והתגבשה מאד.

כשחזר ארצה קיבל שוב את ניהול חממת הדגים, והוביל לפיתוחים רבים בענף הקיבוצי והארצי, ביניהם השבחת קווים גנטיים של אמנון, שיפור שיטות רבייה, הטמעת מינים חדשים, הקמת שירות אזורי לבריאות הדג, ועוד. לאחר מכן, הופקד על ניהול המדגה המתועש, שעד היום נחשב לפורץ דרך ברמה העולמית. בשנת 2011 קיבל את אות החקלאי המצטיין בארץ מטעם משרד החקלאות: "על ניהול צוות לתפארת בעין המפרץ, פריצת דרך חדשה בשיטות לגידול דגים, הקמה וטיפוח של משק רביית האמנונים, הקמה והפעלת שיטה למדגה מתועש, ועל תרומה חשובה מאד לקידום הענף בישראל". כבוד!

בנוסף לעבודה במדגה היה עוזי פעיל גם בתחום החברתי בקיבוץ ומילא תפקידים שונים במשך השנים, כגון ריכוז ועדת בטחון ובטיחות, ריכוז ועדת תרבות יחד עם טובה גורן, חבר בועדות שונות, למשל דיור, ושותף בצוותי חגים, סדרן רכב, ועוד.

סביב גיל 60 התחיל לעסוק באמנות הפיסול, תוך כדי שילוב של אבן וברזל. הוא למד לרתך והעז להשתמש בחומרים שונים מהטבע, באבנים ובגרוטאות מתכת. הטבע היה בדמו, לדבריו, ומתוך סקרנות התחיל לפסל בעלי חיים מאבנים משולבות בברזל. "אני רואה באבנים ובגרוטאות הברזל את הדברים שהם יכולים להיות", נהג לומר. בנוסף, לאורך השנים פיתח את תחום הצילום, שלמד כמה שנים בצעירותו, לכיוון מיוחד של צילומי מאקרו צבעוניים מרהיבים, ואף הוציא מספר ספרי תמונות. עוזי העיד על עצמו שהוא גאה מאד בכך שילדיו ונכדיו אוהבים את

הפסלים שלו, ושילדי הגנים באים לבקר בגן הפסלים שהקים. לכל נכד היה מכין פסל ליום הולדתו, לפי בעל החיים שהזמין. הקשר הבלתי אמצעי עם הנכדים ועם ילדי הגנים בכלל היה חשוב לו מאד. עוזי הציג כמה תערוכות של פסליו בקיבוץ ובקיבוצים שכנים.

למשפחה היה, כאמור, מקום מרכזי מאד בחייו של עוזי. אהבה גדולה היתה בינו לבין ריניק. הוא מעיד על עצמו, ש"העובדה שארבעת ילדי ושלושה עשר נכדי כולם סביבי, תומכים ועוזרים, זהו אושר בלתי רגיל עבורי, הם המנוע והמשענת שלי", אמר.

עוזי היה חולה שנים רבות, וגם ליווה את ריניק במחלתה הקשה שנים רבות, במהלכן ידע עליות וירידות ונאבק בכל כוחותיו לחיות עד שהגיע כמעט לגיל 80 שנה – והלך מאיתנו.

אתכם אנחנו בכאב ובעצב העמוק, עלית ושלומי, צח ומיכל, רז ונועה, עפרי ועמית, הנכדים, נדב ושולה, נחמה ובנימין, יוסי ואבי, ציפי ומייקל, וכל בני משפחת בן אשר הרחבה והחברים. יהי זכרך, עוזי, ברוך, נזכור אותך באהבה ובהערכה!

כתבה : רחלי גזית. צילמה : מיה עצמון

נדב בן אשר ספד לעוזי:

עוזי, אח יקר ואהוב. אני חוזר אחורה. אנחנו משפחה גדולה, 5 אחים ואחיות. בתחילה בצריף שהיה יותר מרווח, לאחר מכן בבית קבע של ההורים. זה היה בית עם פעילות בלתי פוסקת – אליפות שחמט, אליפות דמקה, הבישולים של אמא, העוגיות המיוחדות שלה. אבא היה נהג משאית ולא תמיד היה בבית. אתה היית ילד שני אחרי, צעיר ממני ב-5 שנים, מופנם ושקט, שהאחיות הצעירות ממך הציקו לך לא מעט בילדות. בבגרות כל אחד לקח כיוון משלו. אתה מוצא אהבה באלונים ומקים משפחה עם ריניק. אתה וריניק הורים מסורים ואוהבים. אתם עושים מהלך שדורש אומץ לא קטן, ונוסעים לג'מייקה כל המשפחה לכמה שנים.

אתה מגלה אהבה לטבע, לטיולים, לנופים ולציפורים. זכור לי אוסף הביצים שאספת בצעירותך ונתת מתנה לבית הספר. ואז אתה מגלה את הצד האומנותי שבך, ואתה לא נח לרגע – צילומים, פסלים, עבודות מורכבות. היכולת שלך מביאה אותך להיות אמן ממש, והיצירתיות שלך היא אינסופית, בכמה כיוונים במקביל. אתה איש מדגה, מרכז ענף, ולאחר מכן את חממת הדגים. אתה אח ששומר על קשר עם המשפחה. לאחרונה הקמת קבוצת וואטסאפ שנקראת "האחים", מתוך כוונה להיפגש יותר. זה לא יצא לפועל מכל מיני סיבות. בשנים האחרונות סבלת ממחלה שלא נתנה לך מנוח. לא נכנעת, כל כך רצית לחיות ועשית כל מה שניתן כדי להתמודד. אנחנו מלווים אותך ואת המשפחה, בצער עמוק ואובדן כבד. נוח בשלום, גמרת להילחם. נזכור אותך כאח יקר, תמיד תהיה בליבנו.

נחמה ספדה:

עוזי, אח יקר ואהוב. אני מנסה לאסוף את רגשותיי, הכל מבולבל וכואב. אתה גדול מהחיים, כל כך רצית להמשיך. הרגשת שיש לך עוד המון לעשות ולתרום. נלחמת עד הרגע האחרון. בשבילי אתה גיבור, בדרך בה ידעת לקחת את החיים, ליצור ולחפש דרכים בהן תוכל להביע את עצמך – והן היו רבות ומגוונות. אתה אמן בתחומים רבים, הטבע מילא את עולמך באושר גדול, והוציא ממך פניני חיים. אך החשובים מכל היו ריניק, ילדכם ונכדכם, שהיו מקור לגאווה ולכוח עבורך. ואכן הם כאלה, מגובשים, אוהבים, מיוחדים – נושאו על כתפיהם עול גדול באהבה, תמיכה ומסירות אין קץ, ביחד עם בינה המטפלת. לפני שבוע הרמת לי טלפון בצהריים – ואמרת "בואי". שאלתי "מה קורה?" והאם אתה בסדר, ואמרת: "אני צריך תמיכה". זו היתה הפעם האחרונה שנפגשנו. צפיתי בהתמודדות ובמסע המפרך שעברת, בדרך המיוחדת שלך להתמודד עם כל אותם קשיים. נוח בשלום, אח יקר, וקבל מרחוק את אהבתה של ציפי, אחותך.

בנימין ספד:

עוזיקי שלי, היית בחיידך אדם שאי אפשר היה לזהות אף שמץ ממה שאתה עובר, וגם בשעות הקשות ביותר, כשהמחלה השתלטנית כרסמה בך, לא איבדת תקווה, אלא נסכת אותה בשואלים לשלומך. היה לנו קשר מיוחד, באומנות שלך ומעבר. היינו אחד לשני אוזן קשבת בשמחות ובכאב. המשפחה היתה כל עולמך, בנית אותה עם ריניק באהבה. שתי בנות לתפארת, ובנים שניים – מתנת האל. כלות, חתנים ונכדים שאותם אהבת מכל, ובינה שהצטרפה לעזר. חוש ההומור והציניות שלך נשזרו כחוט השני ברקמת חיידך. עוזי, השארת לנו כל טוב של אומנות. היית אומן של ברזל ואבן, ועין חדה מבעד לעדשת המצלמה. בטרם ניפרד אני רוצה להגיד לך, שאני מאושר מהרגעים שיכולתי לעזור לך, וליהנות מעומק השיחות איתך בנושאים שונים שהגענו אליהם, ומילאו אותי והביאו אותך לחיוך ופתיחות שלא הכרתי בך קודם. הקשר בינינו התהדק לאהבה ענקית. אתה חסר, חסר לי מאוד. נוח בשלום חבר יקר, ושומר עלינו מלמעלה.

דן מירס מספר:

עוזי ידידי - אי אפשר לומר שמותו של עוזי בא כהפתעה, ובכל זאת מותו גרם לי לצער גדול

ותחושה של אובדן.

ההכרות שלי עם עוזי התחילה כשהוא הצטרף לצוות המדגה. היא התחזקה כשהוא גילה עניין בעיסוקי בטיפוח קווים גנטיים של אמנונים, ובמיוחד של אמנונים אדומים ומציאת פתרונות לשיפור העמידות שלהם לקור. שלא כמו חברים אחרים בצוות המדגה, עוזי גילה עניין רב בנעשה בתחומים אלה, ושיתף את עצמו בהתלהבות ובעשייה במדגרת הדגים שנבנתה לקידום. ההטלות המאולצות של דגים, ובמיוחד של קרפיונים, חייבה אותנו לעבוד בשעות חריגות, אבל הייצור העצמי שלהם גרמה לנו סיפוק ושביעות רצון.

כשמוניתי למדריך הארצי ובהמשך למנהל אגף הדיג במשרד החקלאות עוזי לקח על עצמו את המשך ניהול המדגרה. בצימאנו לרכוש את הידע המדעי הדרוש להצלחתו, הוא הרבה לשאול ולהעמיק את הידע שלו בתחום זה.

מגבלות המים במדגה חייבו חיפוש חלופות ייצור מתקדמות המסוגלות לנצל את באר המים המליחים שלנו בתהליך של מחזורם במעגל מים סגור. לאחר חיפוש רחב, הוחלט לרכוש ולהקים את המתקן הידוע בשמו "HESY", הממלא עד היום את דרישות מגבלות המים ואפשר גידול של דגי ים כמו דניס, לברק ועוד. עוזי הפעיל את מתקן HESY וניהל אותו בהצלחה רבה במשך שנים רבות. הוא אף הכפיל את נפחו, ובכך תרם לשיפור רווחיות הענף.

בנוסף לעיסוקו בגידול דגים, עוזי התגלה כאומן עם דמיון עשיר ההופך אבני טוף לפסלים רבים ונהדרים. הוא גם פיתח טכניקת צילום של אזורים קטנים בגזעי עצים והגדלתם עוד ועוד. בצילומים המוגדלים האלה התגלו שפע של צבעים ודמויות, שלא נראו לפני כן. שמחתי כשהוא ביקש את עזרתי בהכנת ובפרסום אלבומים עם הצילומים שלו. באלבום אחד הוא אף שילב צילומים אלה עם קריקטורות שלי.

בכל השנים האחרונות, ובעת היותו מובחן בעצמו במחלה קשה, הוא טיפל במסירות ובאהבה בריניק שהלכה ודעכה עם השנים.

עוזי השאיר אחריו שפע של פסלים הפזורים ברחבי הקיבוץ וליד ביתו. בכך הנציח את עשייתו בתודעתנו. יהיה זכרו ברוך.

אורית רוזה ספדה:

וניצח פעם אחר פעם,
עד שכשל הגוף ועייפה הנפש.
עוד אכתוב עליו רבות כשרוחי תשקוט.
ואאסוף את פיסות ידידותנו ארוכת השנים
בינתיים נותנת מקום לאבל ופרידה
ומזכירה רק ערב נעים אחד שמקרוב,
בו עלתה שירת המונים מחלון חדרו
והזדחלה אל שולחן הסדר שלנו שמאחור
ושלושה עשר כוכביא, נכדיו שלו
עשו חד גדיא משפחתי אחרון.
היה שלום חבר יקר, איש יחיד ומיוחד
עליך השלום ועלינו הזיכרון.
וד"ש למעלה.

הבוקר, מנקודת התצפית בחלוני
הבנתי בלי מילים את הרגע.
עוזי, החבר הכי טוב שלנו הלך,
נקרא סוף סוף לבית עולמו.
לאורך כל הדרך הקשה והאיומה הזו
ליוו אותנו במסירות אין קץ
ובמחויבות של יום ויום ושעה שעה
עלית, צחי, רזי ועפרי
ובינה המטפלת,
ששמרו את צעדיו
ועשו את הבלתי יאמן עבורו
באהבה, במסירות והתמסרות.
והוא מצידו נתן פייט למחלה
נלחם באומץ ובגבורה, נאחז בחיים

שניים מעין המפרץ בפנימייה הצבאית לפיקוד, אחד נער והשני נער + 60 / דפי

לפני שישים שנה התקבל בפנימייה הצבאית לפיקוד בחיפה נער צעיר, שלימים נישא לבת הקיבוץ. לפני כמעט שנה הלך נער בן הקיבוץ לאותה פנימייה ממש. פגשתי את שני הנערים – הראשון הוא יהודה פלור, השני הוא ירדן עציוני (בני הבכור) - לשיחה על חוויות הפנימייה כמקום לגדול בו ולצאת ממנו לקריירה צבאית:

יהודה, איך הכל התחיל? "במקור אני ממושב עין ורד שבשרון. להורי היה משק במושב, ובנעוריי חשבתני שכנראה אעזוב את לימודיי בתיכון כדי לעזור להורי במשק, כפי שעשו רבים מחבריי במושב. אלא שהורי רצו שאקבל חינוך איכותי, ועודדו אותי להגיש מועמדות לפנימייה הצבאית, מפני שחניכי הפנימייה למדו בתיכון הריאלי, שנחשב ליוקרתי. נסעתי עם הורי ליום פתוח של הפנימייה, ונדלקתי על הרעיון.

בשנתי הראשונה בפנימייה התחלנו את הלימודים בחופש הגדול, במעין מכינה. הלימודים בבי"ס הריאלי היו מאתגרים מאוד, במיוחד במגמה הריאלית בה בחרתי ללמוד. בזמנו, הגישה בבי"ס היתה מבוססת על החינוך האנגלו-סקסי, והיחס לתלמידים היה נוקשה מאוד – היינו חייבים לקום כשהמורה נכנס לכיתה, פנינו למורה במילים 'מורי' או 'מורתי', ומדי פעם חטפנו הצלפה על כף היד. למעשה, לא נהניתי מהלימודים, ואני לא ממליץ על חוויות לימודים כזו. "

ומה לגבי חוויות הפנימייה? "הפנימייה היתה כיפית. אלה היו שנות ה-60, שמונה שנים לאחר מבצע סיני. המצב במדינה היה רגוע יחסית, ואנו הנערים ידענו שלפנינו היו דור תש"ח ודור מבצע סיני, אז חשבנו שהמלחמות הגדולות נגמרו... כמוכן שהיום המחשבה הזו, שחזרה על עצמה בציבור הישראלי כמה וכמה פעמים, נראית דמיונית. אבל בכל אופן, היה קסם רב בעיסוק בצבאיות בגיל התיכון. נערים אחרים בגילנו לא נגעו מעולם בנשק, ואנחנו כבר ירינו, התאמנו בלזרוק רימונים וכו'. היה לנו גם יופי של הווי. היינו יוצאים הביתה רק אחת לחודש, ובימי שישי בפנימייה היינו עורכים מסיבות ומזמינים בנות. ואו!"

ירדן מוסיף שאלה – איך היה האוכל בפנימייה באותן שנים? "האוכל היה בסגנון צבאי, כלומר מגעיל."

ונעבור אליך ירדן – איך הכל התחיל? "בחודש ינואר 2023 קיבלתי גלוית פרסומת לפנימייה, בה צוינו סטטיסטיקות של בוגרי הפנימייה מבחינת הגעתם לתפקידים פיקודיים בצה"ל, סטטיסטיקות מרשימות מאוד. "מה הרשים אותך במיוחד?" "שבמלחמת יום כיפור היו הרבה מפקדים בכירים שהיו בוגרי הפנימייה. נסעתי ליום הפתוח של הפנימייה, התרשמתי לטובה, והתחלתי בתהליך הקבלה שכלל שלושה שלבים – מבחן פסיכוטכני ממוחשב שארך שלוש שעות, עם משגיחה און-ליין שבדקה שאני לא מרמה (יהודה: "זה לא היה בזמני..."). לאחר מכן יום שדה בפנימייה עם משימות קבוצתיות, תחרויות ועוד, ולבסוף פלוגת הכנה של שבועיים וחצי. החלק האחרון, כלומר פלוגת ההכנה, היה ביולי, ומיד אחריו הודיעו למועמדים מי התקבל ומי לא."

איך אתה מסכם את תהליך הקבלה? "המבחנים היו סה"כ כיפיים, אבל פלוגת ההכנה כללה גם לימודים בריאלי, וזה היה קשה. "והיום אתה תלמיד בריאלי - "נכון, והלימודים עדיין קשים. התלמידים בריאלי צריכים לבחור שתי מגמות לבגרות, וחניכי הפנימייה מחויבים ללמוד במגמת צבאיות, ויכולים לבחור מגמה נוספת. אני בחרתי במגמת דיפלומטיה, שהיא מעניינת מאוד. אולם רציתי ללמוד גם ערבית אז הוספתי לי מגמה נוספת (יש אפשרות כזו) של ערבית לבגרות. הלימודים בשלוש מגמות היו מאוד קשים, ולאחרונה החלטתי שאני פורש מערבית. בנוסף ללימודים, החיים בפנימייה הם אינטנסיביים מאוד."

ירדן, בהמשך לכך שיהודה תיאר שנערי הפנימייה חשבו בזמנו שהמלחמות הגדולות מאחורינו, ובהקשר לכך שאנו במלחמה ממש עכשיו – איפה הנושא פגש אותך בפנימייה הצבאית? "גם במחזור שלי, כשהתחלנו את השנה בספטמבר, חשבנו שהמלחמות הגדולות מאחורינו. היו דיבורים על מלחמה מול איראן, אבל זה לא נראה באופק. בסוכות יצאנו לאימון הראשון שלנו, אימון שדאות. יום אחרי שהאימון הסתיים פרצה מלחמת חרבות ברזל, ובאותו יום נפל אריאל בן-משה ז"ל, מ"פ בסיירת מטכ"ל, בקרב על בארי. אריאל היה אחיו הגדול של בן מחזור שלי מהפנימייה, אדר, ובוגר פנימייה בעצמו. פתאום נוצר מצב בו היו סביבנו אנשים קרובים ומוכרים שעשו מעשי גבורה, ולא כולם חזרו מהקרב. גם מפקד הצוות שלנו לחם בבארי – הוא פשוט נסע לשם עם האקדח הפרטי שלו והצטרף לחימה. אפשר לומר שבצד לימודי המור"ק שלנו במגמת צבאיות אנחנו חווים כיום מור"ק בלייב."

מה בעיניך הערך המוסף שאתה מקבל בפנימייה? "בפנימייה שמים דגש רב על הנושא החברתי. לומדים להסתדר עם אנשים שלא חשבת שאתקל בהם, לומדים לנהל זמן באופן נכון. "אז כולם מסתדרים זה עם זה?" "לא תמיד, לא בדיוק, אבל סה"כ יש רעות בין החניכים. יש גם תחרות, אבל היא מדרבנת ולא מכשילה."

יהודה, מה הערך המוסף שאתה קיבלת בפנימייה? "עד היום יש לי חברות וחברים מהמחזור שלי, ערך הרעות עודנו חי וקיים. יש לי גם פינה חמה בלב לבני מחזורים אחרים מהפנימייה, ישנה אחוות לוחמים. בנוסף, אני חושב שלמדנו בפנימייה שלהיות חייל טוב משמעו להיות קודם כל בן-אדם. בקריירה הצבאית שלי שירתי כמ"פ ומג"ד בבה"ד 1, הסמכתי כמה מאות קצינים, וכולם היו קודם כל בני אדם. הצבאיות חשובה, אך היא אינה העיקר."

ואמא דפי מוסיפה (בלי ששאלו אותה): "לנו, הורי הנערים. ות מפלוגת צור (כך נקרא המחזור של ירדן), יש קבוצת וואטסאפ פעילה מאוד, ואנחנו תומכים זה בזה מול התמורות שהחניכים עוברים."

יהודה: "זה בהחלט לא היה בזמני, בפנימייה ובצבא. כיאה לבני דורי, ההורים שלי רוב הזמן לא ידעו בכלל איפה אני נמצא."

ביקור פלוגת צור בהיכל הזיכרון הממלכתי. ירדן בשורה הראשונה, שלישי משמאל. ביום העצמאות ישיאו את 'משואת כוחות הביטחון'. בין המשיאים יהיה סרן שביט בן-משה, אחיו של אריאל בן-משה ז"ל.

חברים יקרים,

האביב כבר כאן, ואיתו ההכנות וההתרגשות לקראת פתיחת העונה בבריכה הקסומה שלנו. מגבת החוף עם הלוגו היפהפה שעיצב לנו עמית סקל המוכשר והנדיב, כבר מוכנה, וכל שנותר הוא לצפות לפתיחה החגיגית בתאריך ה-1/06.

שמחים לשתף כי גם בעונת הרחצה הקרובה אנו מנסים לחדש

ולשפר את חווית השהייה בבריכה והשירות לחברים. נשתף כי מעל מטבח החוף נבנתה סככה כדי לשמור על הניקיון ולמנוע מהעלים והפרחים של העץ לנשור על משטח העבודה. גם השנה אתם יותר ממוזמנים להביא אתכם מזון ומשקאות, לאחסן במקרר ולהשתמש במטבח. כמו כן, לצד הכיור הותקן קולר מים קרים חדש, נגיש גם לילדים ומאפשר מילוי בקבוקים.

בנוסף, מאחורי המלתחות בפינה הדרום מערבית יצקנו משטח בטון שימש כפינת מנגלים. במקום יהיה מנגל ציבורי לשימוש החברים, שולחן פיקניק, ברז מים, צינור לכיבוי ותאורה חדשה למנגלים

בלילה. פה נשמח לשיתוף פעולה מכם בהדלקת מנגל רק בפינה זו, אשר מתאימה למשטר הרוחות בבריכה ותמנע מפגעי עשן שמפריעים לשאר המתרחצים. בסיום המנגל בבקשה תדאגו לכבות את הגחלים ולהשאיר סביבה נקיה.

עוד נשתף כי רשת הכדורעף שופרה על ידי יציקת בסיסים קבועים לעמודים שיאפשרו שימוש שוטף במגרש. וכן, כל עמודי סככות הצל זכו לביטון בסיסי הסככה שהחלו להחליד ולהישחק. גם השנה נפרוס פינות ישיבה נמוכות של ספסלי עץ ונחדש את מלאי כיסאות הבריכה בהתאם לצורך.

נעדכן שהשנה נכנס תקן בריאות חדש לבריכת הפעוטות, והמים מטופלים נגד טפילי מעיים. שמחים לשתף שסיימנו להתקין את כל המכשור והבריכה תעמוד בתקן. אנו ממשיכים השנה בתכנית הרב שנתית של השקעות ותחזוקה מונעת בבריכה, כדי לשמור על הבריכה המופלאה שלנו ולהמשיך ולשפר את חווית המתרחצים.

נשתף גם שמחירי השירותים והחומרים במשק עלו מאוד, בנוסף עלו גם עלויות שרותי ההצלה. מה גם ששרותי ההצלה שלא בשעות הפתיחה העלות שלהם גבוהה יותר. לאחר חקר והתייעצות בנושא, החלטנו שיש לעדכן את מחירי האירועים בבריכה כדי לשאוף לאיזון תקציבי. שימו לב כי מעתה המחירים כוללים שעותיים ראשונות של שרותי הצלה (בעבר היה תשלום נפרד על שימוש במתקן הבריכה ותשלום נפרד עבור שעות ההצלה):

- אירוע פנימי פרטי (חבר קיבוץ) - 450 ₪ (כולל שעותיים שירותי הצלה).
- אירוע של ענף בקיבוץ - 700 ₪ (כולל שעותיים שירותי הצלה).
- אירוע של חברה/גוף חיצוני שחבר הקיבוץ מזמין - 900 ₪ (כולל שעותיים שירותי הצלה).
- מהשעה ה-3 ואילך - עלות 100 ₪ עבור שעות הצלה.

לסיום, אנחנו מזמינים אתכם לפנות אלינו בבקשות, רעיונות, הערות והארות, ולהתרגש אתנו לקראת פתיחת עונת הקיץ בבריכה המיוחדת שלנו.

בתמונה: קבלת שבת בבריכה, קיץ 2023

הנחיות לעונת הרחצה הקרבה:

- הברכה פרטית ומיועדת לחברי הקיבוץ, משפחותיהם ותושבי הקיבוץ
- שימו לב כי אורחים חייבים בליווי מארחיהם (חברי הקיבוץ)
- ילדי הקיבוץ, מסיימי כיתה ו', רשאים להתרחץ בברכה ללא מבוגר
- שימו לב כי אין להכניס מתנפחים גדולים למי הברכה
- כמו כן, אין להכניס בקבוקי זכוכית לשטח הברכה, זאת לטובת הבטיחות של כולנו
- אין לאכול במים, אבל בהחלט מומלץ לאכול ברחבת הדשא או מעל השולחנות הפזורים ברחבת הברכה
- הכנסת בעלי חיים לשטח הברכה אסורה
- ילדים שאינם גמולי חיתולים, מחויבים בחיתולי שחיה
- ילדים המתמודדים עם קלקול קיבה לא יוכלו להיכנס לברכה
- עישון ושתיית אלכוהול מבקבוקי זכוכית אסורים בשטח הברכה
- יש להצטייד בהרבה מצב רוח טוב ונכונות למפגש חברתי, מצנן ומהנה

שעות פתיחת הברכה

ימים א-ו 06:00-09:00 (לשחיינים)

ימים א-ה 14:00-18:45

יום ו+ערבי חג 12:00-17:45

שבת+חגים 08:00-17:45

בילוי מהנה!

הפסקת חשמל

שלום לכולם,

בתאריך 21.5.24 תתבצע הפסקת חשמל

כללית לצורך טיפול שנתי ברשת המתח

הגבוה. ההפסקה תחול בשעות 06:00-15:00.

נא לנתק מראש מכשירי חשמל ואלקטרוניקה

רגישים, על מנת למנוע נזק אפשרי.

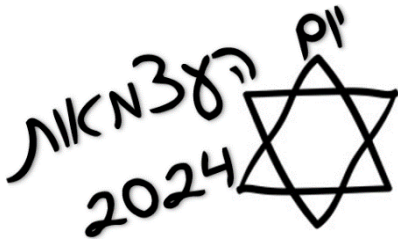
מספר מבנים ואזורים יהנו מאספקת חשמל סדירה מגנרטורים, למעט מספר

הפסקות של מספר שניות: שכונות משמר הים וכ"א, שכונת הקרוונים, ביתינו,

משתלה, נוי ואזור המשק, בית המוסדות, בתי הילדים, חדר האוכל, הקומונה,

בי"ס אופק, מרכולית, חדר התקשורת, דואר, המועדון והמקלט שלידו.

סליחה על אי הנוחות – צוות החשמליה

את מי זה מעניין איפה הייתי ביזם העצמאות הראשון של המדינה? איציק כץ ז"ל, 2003

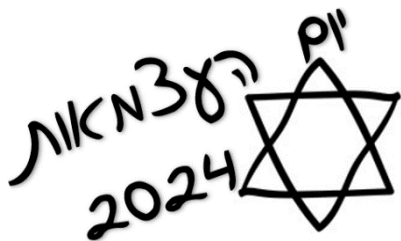
לא הייתי נדרש לעניין יום חג זה אם לא הייתי מחטט בקופסה ישנה שאמא שלי הוריש לי ברוב טובה. דרך אגב, זו גם ירושתי היחידה. בין כל התמונות השחורות-לבנות גיליתי תמונה של טנדר משטרתי, כשמהארגז שלו מציצה עובדת הקנטינה (שק"מיסטית בלעז) של משטרת עכו.

כאן אני חייב הסבר קצר. אמא שלי עלתה לארץ כחצי שנה לפניי, בערך באוקטובר 1948, במסגרת מח"ל (מתנדבי חוץ לארץ). אז כמו היום, קציני המיון של לשכות הגיוס לא היו ממיטב הקצונה, לא כל שכן כשמדובר בלשכת הגיוס של בודפשט, שהיא כשלעצמה עיר יפה למדי, אבל לא ממש מחוברת לפלמ"ח.

כדי לא לעייף אתכם, אמא שלי התרוצצה בהרי בודפשט (150 מ' גובהם המקסימלי) באימוני חי"ר מפרכים. לא אחת הדגימה עלי את שיעורי הגידוד ותרגילי הקפ"פ. לרוב ניצחתי אותה, ראשית כי היתה יותר קטנה, אפילו ממני, ושנית – היא לא הטמיעה את החומר כמו שצריך. לרוב הצהירה שהעיקר זה לא הביצוע, אלא רוח הלחימה. לצעוק היא ידעה בקולי קולות, למי שזוכר. היא עלתה לארץ לפניי, בזמן שאני נסעתי דרך צרפת והגעתי לארץ כחודשיים לפני יום העצמאות הראשון של המדינה. נחטפתי ממחנה העולים על ידי אמי והובאתי לעכו באותו יום.

בעיר הזאת גרו הרבה ערבים בתוך החומות, ומחוץ החומות גרו כ-10 משפחות יהודיות, ראשוני המתיישבים בעכו. בדרך סיפרה לי שברגע הירידה שלה מהאונייה, כשקציני הגיוס ראו אותה, הם פרצו בצחוק בלתי נשלט. שאלו אותה מה היא מסוגלת לעשות, והיא ענתה להם שהיא ממש טובה בריקודים סלוניים, וקצת פחות טובה בבישול סנדביצ'ים (סנדביצ'ים היו הדבר הקרוב ביותר לבישול שהיא ידעה). היא שוחררה מצה"ל בן רגע, וכחיילת משוחררת סידרו לה עבודה בקנטינה של משטרת עכו. עשר המשפחות שקיבלו בתים נטושים מחוץ לחומות עכו היו כולן יוצאות הונגריה. מפקד מבצר עכו היו עולה ותיק יותר בדרגת סרן, שהיה גם הוא הונגרי שורשי, מה שהקל על התקשורת עם עשר המשפחות אבל הקשה מאוד על הקשר עם הערבים שחיו בתוך החומות, כאילו בגטו. באותה תקופה נאסר על ערביי עכו לצאת מבין החומות, ואת האספקה הם קיבלו מהצבא. במשטרה שירתו כמה מוותיקי המשטרה הבריטית, והם היו הקשר היחיד עם האוכלוסייה הגדולה בים החומות. מוזר, אבל המצב נראה טבעי לגמרי לכולם – ההונגרים שבאו מגטו בודפשט קיבלו בצורה טבעית את העובדה שהם עכשיו בצד ה"ארי", והערבים בצד ה"יהודי".

להפתעתנו, הועברה אלינו הזמנה מראש העיר הערבי לבוא ולחגוג איתו ועם התושבים הערבים את יום העצמאות הראשון של מדינת ישראל. לאחר הרבה שיקול דעת הוחלט שכדי לא להעליב ילד כל היישוב היהודי כאיש אחד לחגיגה. באנו בליווי משטרתי כבד של שני שוטרים, שאחד מהם שקל 120 ק"ג. התופים רעמו בכיכר שלפני חאן אל-אומדן. ראש העיר קיבל אותנו ברוב הדר ובאנגלית צחה (מה לעשות שבהונגריה לימדו גרמנית או לטינית כשפה שניה). איש מאיתנו לא הבין כלום, אבל חייכנו עם כל השיניים, שאז עוד היו שלנו. היו שם המון ערבים שמחים בתלבושות שלא ראינו מעולם, אבל בהחלט התאימו לדמיונות שלנו על סיפורי אלף לילה ולילה. נאום התשובה של מפקד העיר נישא בהונגרית צחה, לשמחתנו. סוף סוף נקמנו קלות, אנחנו הבנו כל מילה והערבים הנהנו עם הראש.

האווירה הלכה והתחממה. ראש העיר חטף אותי והושיב אותי על ברכיו באמצע ריקוד חרבות, והחל להקפיץ אותי מעלה ומטה. בגיל 14, זה לא המצב שאתה חולם להימצא בו, אבל הוא היה עקשן ואני פחדתי להעליב אותו. חשבתי שכך עושים שמח במזרח התיכון.

ראיתי את אמא מסתודדת עם רב סמל מדליה מהמשטרה, כנראה שגם היא לא התלהבה מהמצב. בשלב מסוים, ממש

בתחילת הכבש השני, מדליה חטף אותי מראש העיר. ומה יצא לי מזה? שבמקום הערבי הקפיץ אותי על ברכיו שוטר יהודי ענק, עם שפם שחור שריח סוסים נודף ממנו. רב סמל מדליה היה אלוף הארץ בתקיעת רומחים. אני חושב שאותן הקפצות גרמו לי לסלוד עד היום מרכיבה על סוסים. לימים למדתי שזה גם המחיר שאתה משלם כשאתה בלונדיני עם עיניים כחולות, כולם רוצים להקפיץ אותך אם היו יכולים.

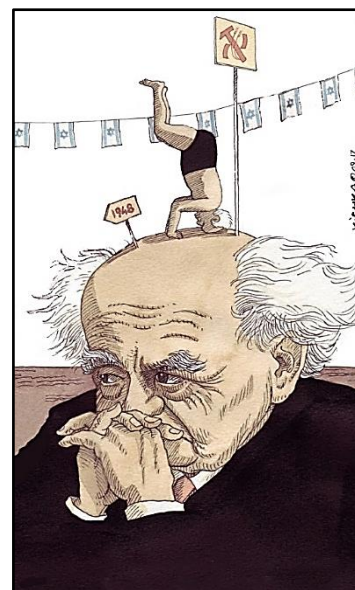
החגיגה נמשכה כל הלילה. אני בעיקר נמנמתי, אבל מדי פעם דחפו לי פיתות וחומוס שלא הכרתי עד אז. לפנות בוקר הטנדר המשטרתי פינה אותי ואת אמא, מחוסרי הכרה ונפוחים מאוכל. לימים חשבתי לא אחת – מה טעם חגגו הערבים את יום העצמאות? אולי חשבו שיהיה טוב, או אולי חשבו שההונגרים יותר נחמדים מהצברים? לאלוהים פתרונות.

המשכתי להתגנב לעכו העתיקה, שהמשיכה להיות סגורה עד הקיץ, לשחק עם ילדים ערבים ולבקר בשוק, כמובן מבלי שאמא ידעה.

המפקדה של צה"ל היתה במבנה של קופת חולים "מכבי" דהיום. היה להם פטיפון עם מנואלה, ותקליט אחד של יפה ירקוני שחרק מהבוקר עד הערב. מול המפקדה היה בית הקפה היחיד של העיר, ששם התאספו כל ערב כל התושבים היהודיים, לשתות קפה ולשמוע את המוסיקה. השיר היחיד שלמדנו אז היה "ארצנו הקטנטונת". מאז כמעט כלום לא השתנה, ארצנו נשארה קטנטונת, רק הפטיפון והדיסקמן השתכללו. חג שמח לכולם.

להכריז או לא להכריז? / נפתלי חן

מי בעד להקים מדינה? שאל דוד בן גוריון ב-12.5.1948, ג' אייר תש"ח, בישיבה של חברי מועצת העם הזמנית. מעטים מדי הרימו את ידם... כולם ידעו שאם תקום מדינה בעוד יומיים תפרוץ מלחמה עם צבאות ערב, והסיכויים לנצח היו נמוכים מתמיד. כמה דקות קודם לכן משה שרת סיפר לכולם על הפגישה עם נשיא ארצות הברית, שאמר שהוא לא ייתמוך במדינה אם תקום, גולדה מאיר חיזקה את דבריו, ואמרה שאחרי הפגישה עם מלך ירדן היא יודעת שאם נקים מדינה יפלו לארץ 5 צבאות ערב (סוריה, לבנון, ירדן, עיראק ומצרים). בן גוריון חשש שהמדינה לא תקום. הוא שאל את יגאל ידין (שהחליף את הרמטכ"ל דורי החולה) מה הסיכוי לנצח אם נקים מדינה? ידין התקשה להחזיר תשובה לבסוף פלט - "בהערכה האופטימית ביותר מדובר ב-50% שנצח וכ-50% ש... מדינות ערב היו עם חיילים רבים יותר, ציוד משוכלל יותר, אספקה מסודרת יותר, וכל דבר שאפשר לחשוב עליו בהקשר הצבאי היה להם יותר מאשר לנו. הסיכוי להקים מדינה ולשרוד שאף ל-0, ולמרות זאת דוד בן גוריון התעקש, דחף, צעק ושכנע את רוב חברי המועצה להצביע בעד הקמת המדינה.

דבר השכבה

בני שכבת י"ב ערכו את טקס יום השואה האחרון תחת הנחייתה של **אסתי להט-ראש**, והקריאו את הטקסט הבא:

"עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוטה בערפל" יגאל אלון.
עד לפני חצי שנה, המפגש שלנו כשכבה עם תקופת השואה היה בעיקר קשור לטקסים אליהם הגענו בכל שונה. לחלקנו הוא היה קשור לסיפורים של הסבים והסבתות, ולרובנו הוא היה קשור ללימודי היסטוריה לקראת הבגרות. השנה אנו, שכבת י"ב, רואים את חשיבות הטקס ואת הערך לקיימו, בעיקר בעקבות האירועים המטלטלים שחווינו כמדינה, כעם וכקהילה. העבר מקבל משמעות אחרת, מתערבב עם ההווה ומישיר מבט אל העתיד. העתיד שלנו כיחידים שעומדים להתגייס לצבא או לשנת שירות, העתיד שלנו כקהילה שאיבדה את מיטב ילדיה, העתיד שלנו כעם, שמציאות בלתי אפשרית נכפתה עליו.
בסיור שערכנו ב"יד ושם" נתקלנו בסיפורים קשים לצד סיפורים מחזקים של ניצולים – סיפורים בהם האור ניצח את החושך. תהינו לגבי ההשוואה בין תקופת השואה והתקופה שאנו עוברים כיום. ראינו את נקודות ההשקה, את האנטישמיות שמתגלה בעולם ואת השנאה שקיימת. יחד עם זאת, מצאנו נקודות שוני רבות, החל בעובדה שכיום יש לנו מדינה, איננו נתונים לשלטון זר ויש לנו צבא.

בתקופה האחרונה היינו עדים לדברים הטובים שקורים במדינה ובקהילה שלנו – התגייסותם של רבים בעם לחיזוקה של מדינת ישראל ברגעים שהיא הכי זקוקה להם. השבר החברתי שקדם למלחמה הושם בצד, ורבים ביקשו לקחת חלק בפעילות תוך התגייסות מלאה – הן צבאית והן אזרחית. גם בסביבה הקרובה שלנו בקיבוץ הרגשנו את ההתגייסות של הקהילה, את התמיכה והאזון הקשבת. חשבנו – מה אנחנו כיחידים, כשכבה, יכולים לעשות למען הקהילה, למען המדינה? אנו כשכבה רואים ערך לתרומה משמעותית דווקא בתקופה זו. אנו, **רותם, עדי, יובל, נחשון ודורון**, מתגייסים בקרוב לצבא, לתפקידים בהם נרגיש הכי משמעותיים. אנחנו כרגע עוד לא יודעים את התפקיד המדויק, אבל בטוחים שמצליח להוציא את המיטב מהשירות; אני, **יובל**, הולך לשנת שירות בכרם שלום, קיבוץ שממוקם בעוטף עזה אשר עבר תופת בשבעה באוקטובר. יחד עם החברים לקומונה אנחנו מתכוונים לנסות להחזיר את חיי הקיבוץ והנעורים לשגרה; אני, **עומר**, הולך לשנת שירות בבית השנטי. בית השנטי מורכב משלושה בתים אשר קולטים נוער בסיכון ונוער ללא בית. בשנה זו אני הולך לעבוד עם בני הנוער, להדריך אותם ולהוות עבורם אח בוגר; אני, **עופרי**, הולכת לשנת שירות בשומר הצעיר באזור ירושלים. ביחד עם הקומונה אני הולכת ללוות נערים ונערות בהדרכה וחינוך לערכים שאני מאמינה בהם, כמו שוויון ואהבת הארץ, ולהוות עבורם דמות משמעותית; אני, **שונית**, הולכת לשנת שירות בעמותת איילים ביישוב אשלים. ביחד עם הש"ש נעסוק בשיקום ובניית העוטף, בהגשמת חזון ההתיישבות, בעבודה עברית ובעשייה חברתית עם הילדים והנוער ביישוב; אני, **בר**, הולכת לשנת שירות בפנימייה במצפה רמון עם נערים ונערות שהרגישו שהמסגרת הפורמלית אינה מתאימה להם, ומצאו את המקום שלהם בתוך הפנימייה.

ביום זה אנו מאחלים לקהילה שלנו שנדע ימים טובים ושקטים יותר. אנו מתפללים לחזרתם של כל החטופים ולשלום החיילים והחיילות.

בשבילי הגיל הרך / אתי

חג הפסח חלף עבר לו, ובכל הגנים חגגנו אותו בהתאמה לגיל, בדרך חווייתית, ותוך חיבור לעונה המשתנה ולשינויים החלים בטבע ובאביב. יוצאת דופן ומיוחדת היא פעילות בניית הטאבונים והכנת המצות, כאשר בחלק מהגנים נצלו את ההזדמנות למפגש עם ההורים ולשיתוף בחוויה, במקביל לשיעורי תנועה עם הדר סלע ומוסיקה עם אמירה.

הגננות ואני השתתפנו בכנס של "חוויות הילדות" שכותרתו "מה שקרה קרה באמת". הכנס עסק בנושאים: טראומה, הסתגלות וצמיחה אחרי משבר, יחסי אורחים ומארחים בזמן המלחמה, וכיצד מדברים עם ילדים על מוסר ומצפון בימים של אלימות ורוע. המפגש היה מרגש, נוגע ומעשיר, ויצאנו עם הרבה חומר למחשבה.

יום העצמאות השנה יהיה שונה ואחר במדינתנו לאור האירועים והמצב, והשנה החלטנו לציין אותו כל גן בנפרד. בנוסף לתכנים על יום הולדת 76 למדינה יושם זרקור על נושא "העצמאות שלי", כיצד נביא לידי ביטוי ונעודד את העצמאות של ילדינו בתחומים השונים בגן ובבית. נחפש דרכים לחיבור עם הקהילה, אירוח של חיילת בגנים הבוגרים, וכמובן לקיחת חלק ביום החג עם כל הקיבוץ. כל ילדי המערכת יהנו מארוחת צהרים ישראלית (פלפל, חומס פיתות חמוצים ולקינח קרטיבים).

חשוב לי לשתף שאחד האתגרים שלנו במערכת החינוך הוא נושא כוח האדם. מאז הקורונה חל שינוי ארצי, מועצתי וקיבוצי בהיענות להודעות הדרושים/ות שאנו מפרסמות באתרים וברשתות החברתיות. לרוב אנו זוכים להתעלמות מההודעות, או שיוצרים איתנו קשר אנשים לא מתאימים. אנו מחפשים למערכת אנשים מקצועיים שבאים מהתחום עם ניסיון עבודה בגיל הרך לעבודה לטווח ארוך, והמשימה קשה. פונה גם אליכם, ובמידה ואתם יכולים לעזור לנו בנושא, או אם מכירים אנשים מתאימים, אתם מוזמנים לפנות לאתי, נודה לכם מאוד.

- את יום העצמאות נציין במערכת ביום ראשון 12.5
- ביום שני, יום הזיכרון וערב יום העצמאות, הגנים פתוחים עד 12:00
- וביום שלישי – יום העצמאות - המערכת סגורה.

אי יתן ונדע ימים שקטים, שיבואו ימים טובים יותר ושכל החטופים יחזרו הביתה בקרוב.

אירוע שנתי של עמותת הוותיק

יום ג' 28.5.24 בשעות 17:00-20:30

בדשא המרכזי בבית לוחמי הגטאות

יוגה, ריקוד, ביטוי, צ"י קונג ועוד	מתחם עיסויים	ציון גבורות לבני 80	דוכני אוכל, שייקים ועגלת קפה	שירה בציבור עם "בובי זקור"
-----------------------------------	--------------	---------------------	------------------------------	----------------------------

מחיר למשתתף: 50 ₪. למעוניינים – נא לפנות לאראלה בשבועיים הקרובים. אם יהיו 10 נרשמים תאורגן הסעה.

מגש הקסוף

"אין מדינה נקנת לעם
על מגש של קסוף" -
חיים ויצמן

...והאכץ תשקט. עין שמים אדומת
תעמעם לאפוא
על גבולות עשנים.
ואמה תעמד - קריעת לב אף נשמת...
לקבל את הפס
האחד אין שני...

היא לסקט תכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם-יום, עוסה תג ואימה.
-- אז מנגד יצאו
בערה נער
ואט-אט יצעדו הם אל מול האמה.

לובשי חל וחגור, וכבדי נעלים,
בפתיב יעלו הם
חלוד והחרש.
לא החליפו בקדם, לא מחו עוד בפנים
את עקבות יום-הפחד וליל קו-האש.

ענפים עד בלי קץ, נזירים מפרגוע,
ונטפים טללי נעורים עבריים--
דם ה' שנים: נגשו,
ועמדו לבלי-נוע.
ואין אות אם חיים הם או אם רדוים.

אז תשאול האמה, שטופת דמע-נקסם,
ואמרה: מי אתם? והשנים, שזקטים,
נענו לה: אנחנו מגש הקסוף
שעליו לך נתנה מדינת-היהודים.

כך יאמרו. ונפלו לרגלה עוספי-צל.
והשאר יספר בתולדות ישראל.

טק אלטרנטי